

Rapport

Datum: 26 juni 2006

Rapportnummer: 2006/226

Klacht

Verzoekster, afkomstig uit Somalië, klaagt erover dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) het voornemen van 24 december 2004 tot afwijzing van haar asielaanvraag heeft gestuurd naar een adres waarvan bij de IND bekend was dat zij daar niet meer verbleef.

Verzoekster klaagt er eveneens over dat de IND heeft verzuimd haar gemachtigde tijdig in kennis te stellen van het voornemen.

Voorts klaagt verzoekster erover dat de IND namens de minister haar klacht van 28 februari 2005 over het niet sturen van een afschrift van het voornemen aan haar gemachtigde bij brief van 10 maart 2005 kennelijk ongegrond heeft verklaard.

Beoordeling

I. Ten aanzien van het versturen van het voornemen naar een adres waarvan bij de IND bekend was dat verzoekster daar niet meer verbleef

Bevindingen

1. Verzoekster, een Somalische asielzoekster, diende op 2 april 2004 een aanvraag in om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Bij brief van 5 november 2004 liet verzoekster de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) weten dat zij vanwege haar gezondheidstoestand niet meer in het AZC in Dongen verbleef, maar bij haar zuster in Tilburg. Op 24 december 2004 verzond de IND het voornemen tot afwijzing van verzoeksters asielaanvraag naar haar adres in het AZC. Verzoekster heeft dit voornemen niet ontvangen.

2. Op 28 februari 2005 diende verzoekster over deze gang van zaken een klacht in bij de IND. Namens de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verklaarde de IND de klacht ten aanzien van het niet versturen van het voornemen naar het adres van haar zuster bij brief van 10 maart 2005 kennelijk ongegrond. De IND gaf aan dat verzoekster in de brief van 5 november 2004 had vermeld dat zij bij haar zuster verbleef in de perioden dat zij niet hoefde te worden opgenomen in een instelling en dat haar officiële adres nog steeds het AZC in Dongen was. Volgens de IND was er op grond hiervan geen reden geweest om aan te nemen dat het voornemen naar een ander dan het officiële adres diende te worden gestuurd.

3. Verzoekster wendde zich vervolgens tot de Nationale ombudsman. De minister gaf als reactie op de klacht aan dat de IND correct had gehandeld door het voornemen te sturen

naar het AZC in Dongen. De minister bracht naar voren dat verzoekster geen verzoek had ingediend om de post naar het adres van haar zuster te sturen. Zij verklaarde dit

klachtonderdeel dan ook ongegrond.

4. Verzoeksters gemachtigde gaf in reactie daarop aan dat de minister, nu zij bekend was met verzoeksters verblijfsadres bij haar zuster, het voornemen op zijn minst ook naar dat adres had moeten sturen.

5. Na kennis te hebben genomen van het verslag van bevindingen van de Nationale ombudsman verklaarde de minister dit onderdeel van de klacht in haar brief van 27 april 2006 alsnog gegrond. Volgens de minister had het voornemen moeten worden uitgereikt door de korpschef omdat er in verzoeksters geval geen gemachtigde bekend was.

Beoordeling

6. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

7. De Nationale ombudsman stelt vast dat er ten tijde van de bekendmaking van het voornemen geen gemachtigde van verzoekster bekend was. Dit betekent dat het voornemen, gelet op hetgeen hierover is opgenomen in de Vreemdelingencirculaire 2000 door de korpschef aan verzoekster had moeten worden uitgereikt (zie Achtergrond, onder 1.). Zoals de minister in haar brief van 27 april 2006 ook heeft onderkend, heeft zij hiertoe geen poging ondernomen. In het geval de uitreiking wel op deze wijze was geschied en er niemand op het officiële adres van verzoekster in het AZC Dongen was aangetroffen, dan had het in de rede gelegen om te proberen het voornemen aan verzoekster uit te reiken op het opgeven verblijfsadres bij haar zuster. Door dit niet te doen, heeft de minister gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet tijdig in kennis stellen van de gemachtigde van het voornemen

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de IND geen nota heeft genomen van de brief van 8 december 2004 van haar gemachtigde, waarin hij onder meer had aangegeven dat verzoekster tot op dat moment nog geen beslissing op haar aanvraag had ontvangen. Volgens verzoekster had de IND uit deze brief moeten afleiden dat hij als haar

gemachtigde optrad gedurende haar asielaanvraag. Door dit niet vóór het uitbrengen van het voornemen te onderkennen, heeft de IND de gemachtigde niet tijdig in het bezit gesteld van een kopie van het voornemen.

2. In de interne klachtprocedure gaf de IND aan geen afschrift van het voornemen naar de gemachtigde te hebben gestuurd omdat hij bij de IND niet als gemachtigde van

verzoekster bekend was. De eerste correspondentie van de gemachtigde met de IND

dateerde van 10 januari 2005, dus van na het uitbrengen van het voornemen; de gemachtigde had de IND eerst bij brief van 13 januari 2005 ervan in kennis gesteld dat hij als verzoeksters gemachtigde optrad.

3. In de reactie aan de Nationale ombudsman herhaalde de minister dit standpunt. De brief van 8 december 2004, die per fax was verzonden, was niet door de IND ontvangen. De ontvangst ervan was niet te traceren in het postregistratiesysteem. Evenmin bevond zich een kopie van de brief in het fysieke dossier. Hoewel de gemachtigde tijdens de klachtprocedure alsnog een kopie van zijn brief van 8 december 2004 had overgelegd, kon, volgens de minister, door de afwezigheid van een faxverzenderapport niet worden vastgesteld of de brief daadwerkelijk was verzonden.

4. Dat de gemachtigde niet tijdig in het bezit was gesteld van een kopie van het voornemen, was volgens de minister een gevolg van het feit dat de gemachtigde niet als zodanig bij de IND bekend was geweest op het moment dat het voornemen was verzonden. De minister voegde hieraan toe dat de gemachtigde, nadat hij zich in zijn brief van 13 januari 2005 als opvolgende gemachtigde van verzoekster had gemeld, alsnog binnen twee weken in het bezit was gesteld van een kopie van het voornemen. Op grond hiervan verklaarde de minister de klacht ongegrond.

5. Naar aanleiding van het voorgaande legde verzoeksters gemachtigde bij brief van 4 augustus 2005 een afschrift over van het faxverzenderapport van zijn brief van 8 december 2004, met daarop als status vermeld "OK".

Beoordeling

6. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel impliceert dat het bestuursorgaan gehouden is om, in het geval een asielzoeker zich gedurende de asielprocedure laat vertegenwoordigen door een gemachtigde en het bestuursorgaan hiervan in kennis is gesteld, de stukken die betrekking hebben op die procedure naar de gemachtigde te sturen.

7. In het algemeen bestuursrecht geldt dat de risico's die verbonden zijn aan het per fax verzenden van stukken, voor rekening zijn van de verzender (Zie Achtergrond, onder 2.). Als de ontvangst van een per fax verzonden stuk door de beoogde ontvanger op

aannemelijke wijze niet kan worden bevestigd, dient de verzender de verzending aannemelijk te maken. Een faxverzenderapport met de status "OK" van het verzonden faxbericht is daartoe niet voldoende te achten. Een dergelijke vermelding is wel een indicatie maar geen sluitend bewijs dat het gefaxte document in goede orde is ontvangen. Dit neemt niet weg dat, in het geval de verzender een faxverzenderapport

overlegt waarin wordt vermeld dat hij op de in dat bericht aangegeven datum en tijdstip het betreffende stuk heeft gefaxt, het vervolgens aan de beoogde ontvanger is om een

zorgvuldig onderzoek in te stellen of het gefaxte stuk in goede orde is ontvangen. Als aannemelijk is gemaakt dat de beoogde ontvanger dit voldoende heeft onderzocht, komen de gevolgen hiervan voor rekening en risico van de verzender.

8. In het onderhavige geval heeft de gemachtigde van verzoekster naast het overgelegde faxverzenderapport geen bewijs overgelegd waardoor aannemelijk is dat de fax van 8 december 2004 goed is aangekomen. Voorzover de gemachtigde heeft willen betogen dat de omstandigheid dat twee andere door hem verzonden faxen van 10 en 13 januari 2005, die naar hetzelfde faxnummer zijn verzonden als het faxnummer dat op het faxverzenderapport staat, wél door de IND zijn ontvangen, overweegt de Nationale ombudsman dat dit nog niets zegt over de ontvangst van de fax van 8 december 2004 door de ontvangende partij. De IND heeft tijdens de klachtprocedure twee keer een onderzoek ingesteld naar de ontvangst van de fax. Uit deze onderzoeken kwam naar voren dat de fax niet voorkwam in het administratieve systeem van de IND. Evenmin was een kopie ervan in het fysieke dossier teruggevonden. Er is geen aanleiding voor de Nationale ombudsman om de resultaten van deze onderzoeken niet aannemelijk te achten.

9. Uit het voorgaande volgt dat er onvoldoende grondslag is voor het oordeel dat de brief van 8 december 2004 op diezelfde datum per fax aan de IND is verzonden, althans door de IND is ontvangen.

10. Nu de IND het faxbericht van 8 december 2004 niet heeft ontvangen en niet is aangetoond dat deze fax op een andere wijze aan de IND is bekendgemaakt vóór het uitbrengen van het voornemen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de IND geen weet heeft kunnen hebben van de inhoud ervan. Van de IND kon dan ook niet worden verlangd dat hij op de hoogte was van de vertegenwoordiging van verzoekster door haar gemachtigde. Door de gemachtigde niet (ook) in het bezit te stellen van een afschrift van het voornemen, is derhalve niet in strijd gehandeld met het beginsel van fair play.

Ten overvloede zij hier nog opgemerkt dat de gemachtigde twee weken nadat hij de IND had laten weten dat hij als gemachtigde van verzoekster optrad, door de IND alsnog in het bezit werd gesteld van het voornemen. De reactie van de gemachtigde op dat voornemen is door de IND meegenomen in de - overigens inwilligende - beslissing, zodat verzoekster hierdoor niet in haar belangen is geschaad.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van de kennelijke ongegrondverklaring door de IND van de klacht over het niet sturen van een afschrift van het voornemen aan de gemachtigde

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er voorts over dat de IND het onderdeel van de klacht over het niet sturen van een afschrift van het voornemen aan haar gemachtigde kennelijk ongegrond heeft verklaard omdat de gemachtigde pas na het uitbrengen van het voornemen bij de IND bekend was als haar gemachtigde.

Beoordeling

2. Het beginsel van fair play, hiervoor genoemd onder II., impliceert voorts dat een bestuursorgaan een klacht niet vereenvoudigd mag afdoen door deze kennelijk ongegrond te verklaren indien de zaak zich daarvoor niet leent.

3. Gelet op de memorie van Toelichting op artikel 9:10 Awb jo artikel 7:3 Awb (Zie Achtergrond, onder 3., 4. en 5.) mag worden aangenomen dat van een kennelijk ongegronde klacht sprake is, wanneer uit het klaagschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de klacht van de klager ongegrond is en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. In gevallen van kennelijke ongegrondheid van de klacht komt het bestuursorgaan dus reeds na kennisneming van het klaagschrift tot de conclusie dat de daarin neergelegde klacht geen doel kan treffen en de gedraging waarover wordt geklaagd juist is te achten. De wetgever heeft hier evenals bij de bezwaarschrift- procedure een restrictieve toepassing beoogd.

4. Gelet op hetgeen hiervoor onder II. wordt overwogen, heeft de IND namens de minister de klacht niet kennelijk ongegrond kunnen verklaren. De IND heeft nader onderzoek moeten verrichten naar de vraag of zij bekend was met de (inhoud van de) brief van 8 december 2004 om tot een zorgvuldige beoordeling van de klacht te komen. De IND kon derhalve niet aanstonds, na kennisneming van het klaagschrift tot de conclusie komen dat de klacht geen doel kon treffen. Door dit wel te doen heeft de IND gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, is:

gegrond ten aanzien van:

het versturen van het voornemen naar een adres waarvan bij de IND bekend was dat verzoekster daar niet meer verbleef, wegens strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;

de kennelijke ongegrondverklaring door de IND van de klacht van verzoekster over het niet sturen van een afschrift van het voornemen aan haar gemachtigde, wegens strijd met het beginsel van fair play;

niet gegrond ten aanzien van:

het niet tijdig in kennis stellen van de gemachtigde van het voornemen.

Onderzoek

Op 15 maart 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw O., ingediend door de heer mr. P.H. Hillen advocaat te Tilburg, met een klacht over een gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij brief van 20 mei 2005 verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Op 20 juli 2005 werd de gemachtigde van verzoekster de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Bij brief van 4 augustus 2005 maakte de gemachtigde van deze gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reacties van verzoekster en de minister gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en/of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

klaagschrift van 28 februari 2004;

reactie IND van 10 maart 2005;

verzoekschrift van 14 maart 2005;

standpunt van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 16 juni 2005

reactie van de gemachtigde van verzoekster van 4 augustus 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Kennisgeving van het voornemen de aanvraag af te wijzen

Artikel 3.115 Vreemdelingenbesluit 2000

“Het schriftelijke voornemen om:

(...)

c. de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 33 van de Wet, af te wijzen, (...) wordt aan de vreemdeling meegedeeld door uitreiking of toezending ervan.”

Paragraaf C3/15.2 Vreemdelingencirculaire 2000, Kennisgeving van het voornemen de aanvraag af te wijzen

“Aan de gemachtigde van de asielzoeker wordt een schriftelijke, gemotiveerde kennisgeving toegezonden. In het voornemen dient te worden ingegaan op alle relevante gronden waarop de voorgenomen afwijzing is gebaseerd, zodat de vreemdeling in staat is inhoudelijk te reageren op de voorgenomen afwijzing van zijn aanvraag. De op de aanvraag betrekking hebbende stukken worden bij de schriftelijke mededeling gevoegd, voor zover de vreemdeling geen kennis kan hebben van de inhoud van deze stukken.

Indien het onderzoek naar de aanvraag informatie heeft opgeleverd die tegenstrijdig is met hetgeen de asielzoeker heeft aangevoerd, wordt dit in het voornemen aangegeven.

Indien er geen raadsman of gemachtigde bekend is, wordt de kennisgeving aan de vreemdeling uitgereikt door de korpschef.

(...)

Indien het niet mogelijk is het voornemen uit te reiken omdat de vreemdeling is verhuisd, zonder de korpschef in kennis te stellen van een nieuw adres, zendt de korpschef het voornemen naar het laatst bekende adres.”

2. Het verzenden van stukken per fax.

Van Wijk/Konijnenbelt & Van Male, Hoofdstukken van bestuursrecht, Den Haag, 1999, pag. 609.

“In de Algemene wet bestuursrecht is voor een gemitigeerde variant van de verzendtheorie gekozen. Deze is neergelegd in artikel 6:9. De regeling geldt voor het gehele bestuursrecht (...).

(...)

In de jurisprudentie is aanvaard dat een beroepschrift per fax kan worden ingediend. (...) Niettemin komt het risico dat het faxbericht niet aankomt voor rekening van de indiener.”

P.J.J. van Buuren en T.C. Borman, red., Algemene wet bestuursrecht, Tekst en commentaar, Deventer, 2003, pagina 280

“C) Verzending per fax. Verzending per fax van een bezwaar- of beroepschrift is mogelijk. Indien er bij de verzending iets mis gaat draagt de afzender in beginsel het risico. De fax moet binnen de termijn zijn ontvangen.”

3. Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Artikel 9:1

“1. Een ieder heeft het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te dienen bij dat bestuursorgaan.

2. Een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan.”

Artikel 9:10

“1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord. ”

Artikel 7:3

“Van het horen van de belanghebbenden kan worden afgezien indien:

(...)

b. het bezwaar kennelijk ongegrond is.”

4. Memorie van Toelichting Awb

(Kamerstukken Tweede Kamer 1988-1989, 21 221, nr. 3, pagina 148-150)

“In dit artikel (7:3 Awb; N.o.) wordt een aantal uitzonderingen geformuleerd op de hoofdregel van artikel (7:2 Awb; N.o.).

Het gaat om een aantal uitzonderingsgevallen waarin het horen van de betrokken belanghebbende(n) achterwege kan blijven, wanneer zulks voor een zorgvuldige heroverweging en besluitvorming niet nodig is. Artikel (7:3; N.o.) onderdelen a tot en met d, noemt vier typen van gevallen waarin het horen van belanghebbenden kan worden afgezien: (...), (b) het bezwaar is kennelijk ongegrond, (...). Artikel (7:3; N.o.) biedt aldus voldoende mogelijkheden om in de situaties waarin het horen niet zinvol is te achten, daarvan ook daadwerkelijk af te zien. (...)

De in onderdeel b opgenomen uitzondering, die in het voorontwerp niet voorkwam, heeft betrekking op het geval dat het bezwaar kennelijk ongegrond is. Deze uitzondering voorziet in de mogelijkheid om een bezwaarschrift op inhoudelijke gronden vereenvoudigd af te doen. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener van het bezwaarschrift ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Als voorbeelden van gevallen waarin sprake kan zijn van een kennelijk ongegrond bezwaar kunnen de volgende worden genoemd: gehele of gedeeltelijke tegemoetkoming aan het bezwaar is evident in strijd met een wettelijk voorschrift; het bezwaar richt zich tegen de afwijzing van een herhaalde aanvraag zonder dat in het bezwaarschrift melding wordt gemaakt van sedert het eerste besluit nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden; het bezwaar richt zich tegen een beslissing welke geheel overeenkomt met vast - door de rechter aanvaard - beleid. De uitzondering op de hoorplicht mag in deze gevallen slechts gebruikt worden indien het verwacht kan worden dat het horen nog van belang is voor het vaststellen van feiten en omstandigheden die op de beslissing van invloed zijn.

In gevallen van kennelijke ongegrondheid van het bezwaar komt het bestuursorgaan dus reeds na kennisneming van het bezwaarschrift tot de conclusie dat de daarin vervatte bezwaren geen doel kunnen treffen en de bestreden primaire beschikking overeind dient te blijven.

De gevallen waarin een bezwaar kennelijk ongegrond is, vertonen enige verwantschap met de gevallen waarin het beroep op de rechter kennelijk ongegrond is. Er zijn evenwel verschillen die voortvloeien uit de omstandigheid dat het bestuur is gehouden tot een bestuurlijke heroverweging van de primaire beslissing en de rechter tot een rechtmatigheidstoetsing van het aan zijn oordeel onderworpen besluit. De rechter kan reeds op de grondslag van het beroepschrift tot de beslissing komen dat de in het beroepschrift neergelegde bezwaren niet tot vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden op een van de beroepsgronden. Bezwaren die niet tot een vernietiging door de rechter zullen leiden, omdat deze niet de rechtmatigheid van de bestuurlijke beslissing betwisten, kunnen evenwel in het kader van een bestuurlijke heroverweging tot een andere bestuursbeslissing dan de oorspronkelijke leiden.

Het is van het grootste belang dat het bestuursorgaan artikel (7:3 Awb; N.o.), onderdeel b, met grote zorgvuldigheid en behoedzaamheid toepast. De doeleinden die de wetgever met een verplichte bezwaarschriftprocedure beoogt te realiseren, zullen niet worden verwezenlijkt, indien zorgvuldige toepassing van deze bepaling niet zou zijn verzekerd. Er moet worden gewaakt dat bestuursorganen op lichtvaardige wijze met de uitzonderingsbepaling omspringen en te snel tot het oordeel komen dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en deswege van het horen van de belanghebbende kan worden afgezien.

De bestuursorganen zullen er in de eerste plaats zelf voor moeten zorg dragen dat de bepaling juiste toepassing vindt. Goede interne procedures zijn daartoe noodzakelijk. Ter voorkoming van onzorgvuldige toepassing van deze uitzonderingsbepaling is het wenselijk dat de beslissing om de belanghebbende niet in de gelegenheid te stellen om te worden gehoord op de grond dat zijn bezwaar kennelijk ongegrond (of kennelijk niet-ontvankelijk) is, niet (uitsluitend) wordt genomen door degene die betrokken is geweest bij de voorbereiding van de primaire beslissing.

In de tweede plaats wordt een evenwichtig gebruik van de voorgestelde voorziening verzekerd door de rechterlijke controle. (...)

Ondergetekenden verwachten dat de rechter met het oog op een goed functionerende bezwaarschriftprocedure en op een zinvolle behandeling van het beroep nauwgezet zal toezien op een zorgvuldige toepassing van deze bepaling.

(...)

Ten slotte wordt naar voren gebracht dat zeer wel denkbaar is dat het bestuursorgaan het ook bij kennelijke ongegrondheid van het bezwaar toch nuttig acht op enigerlei wijze mondeling contact te zoeken met de indiener van het bezwaarschrift, hetzij door middel van regulier horen, hetzij informeel. Het kan immers ook in die gevallen nuttig zijn de burger enige uitleg te geven (en; N.o.) om hem zijn mening te laten geven. Door dit contact

kunnen enkele van de doeleinden van het horen op de voet van artikel (7:2 Awb; N.o.), zoals nader uiteengezet in de toelichting op dat artikel, niettemin worden verwezenlijkt, ook al zal dit niet leiden tot een wijziging van het bestreden besluit.”

5. Memorie van Toelichting Aanvulling Algemene wet bestuursrecht met een regeling over de behandeling van klachten door bestuursorganen

(Kamerstukken Tweede Kamer 1997-1998, 25 837, nr. 3, pagina 20)

“Gelet op het belang van het horen zal slechts in een beperkt aantal gevallen van het horen kunnen worden afgezien. (Verwezen wordt naar artikel 7:3 Awb; N.o.).

(...)

Daarnaast wordt voorzien in de mogelijkheid om van het horen af te zien indien de klacht kennelijk ongegrond is. Horen in dat soort gevallen zal veelal weinig meer kunnen toevoegen en zal veelal niet opwegen tegen de daarmee gemoeide bestuurslasten.”